

Carla van Kollenburg
met illustraties van Esther van den Brink

Onverwachte gasten

een kerstverhaal

delubas

Zo te horen gooit de postbode iets in onze brievenbus,' zegt Sara, die op de bank in een tijdschrift vol paardenverhalen ligt te bladeren.

'Ga eens kijken wat het is, Jonas.'

'Ga zelf kijken,' antwoordt Jonas. Hij zit aan de huiskamertafel en tuurt aandachtig in een bak legosteentjes, op zoek naar een grijs hoeksteentje voor zijn voetbalstadion.

Sara gaat rechtop zitten. 'Papa en mama zijn boodschappen doen, en ik ben de oudste, dus ik ben nu de baas,' zegt ze uitdagend.

'Echt niet,' bromt Jonas terwijl hij onverstoorbaar verder zoekt naar het juiste legosteentje. En omdat Sara weet wanneer ze verloren heeft, staat ze op en loopt zelf maar naar de hal.

'Een kaartje van tante Rosalie!' Sara komt de huiskamer weer in en zwaait met een ansichtkaart met felgekleurde bloemen op de voorkant. 'Volgens mij is dat de zus van de opa van mama. Of de zus van mama's oma. Zoiets in elk geval. Ik heb haar één keer gezien, toen ik nog heel klein was, en toen was ze al ongeloofelijk oud. Ze is intussen misschien wel honderd. En weet je wat tante Rosalie nu schrijft?'

Jonas heeft geen enkel idee. Hij doet trouwens ook geen moeite om het te raden.

'Hartelijk dank voor de lieve uitnodiging,' leest Sara voor. 'Ik kan nog prima zelf reizen met het openbaar vervoer, dus als het niet sneeuwt sta ik zaterdag om 11 uur bij de bushalte in de Dorpsstraat. Halen jullie me daar even op, want ik weet de weg naar jullie huis niet. Liefs, tante Rosalie.'

Nu kijkt Jonas wel op van zijn lego. 'Komt ze zaterdag?' vraagt hij een beetje verbaasd. 'Het is vandaag toch zaterdag?'

Daar heeft Jonas gelijk in. En volgens de klok in de huiskamer is het nu vijf minuten voor elf. 'Kom mee!' roept Sara. 'We moeten snel naar de bushalte. Je kunt een tante van honderd jaar niet in de kou laten staan.'

Zeven minuten later hollen Sara en Jonas de Dorpsstraat in, waar ze de bus nog net zien weggrijden. Bij de halte staat een oude dame met een rollator zoekend om zich heen te kijken. 'Hier zijn we, tante Rosalie!' roept Sara vanaf de hoek, terwijl ze met haar armen zwaait om de aandacht van haar oudtante te trekken. 'Papa en mama zijn niet thuis, daarom halen wij u op!' Jonas holt achter zijn zus aan. Hij kan zich niet herinneren of hij tante Rosalie ooit ontmoet heeft, maar ze ziet er in elk geval precies uit zoals hij zich haar had voorgesteld. Een beetje krom, erg oud, heel erg gerimpeld en met een lieve glimlach.

'Dag kinderen,' zegt ze vriendelijk. 'Riepen jullie mij? Ik kon het niet zo goed verstaan. Is er iets aan de hand?'

'Wij zijn Sara en Jonas, en wij komen u ophalen omdat u de weg niet weet,' legt Sara een beetje hijgend uit aan tante Rosalie.

'Oh, wat ontzettend lief van jullie,' zegt de oude dame. 'Dat is echt heel attent. En het is ook een hele opluchting voor me, want ik had inderdaad geen idee welke kant ik op moest lopen.'

Voetje voor voetje lopen Sara en Jonas naast tante Rosalie en haar rollator terug naar huis. Het gaat een stuk langzamer dan de heenweg, maar dat vinden ze niet erg. Tante Rosalie blijkt erg benieuwd te zijn naar wat kinderen tegenwoordig graag doen. Ze wil echt alles horen over voetbalstadions van lego en tijdschriften vol paardenverhalen. En daar vertellen Sara en Jonas toevallig erg graag over.

We zijn er,' zegt Jonas tegen oudtante Rosalie als ze hun straat in lopen. 'Het is dat huis met die klimop tegen de muur.'

'Ik ben blij dat we er zijn, want ik ben moe,' zegt de oude dame. 'Maar ik vind het toch ook spannend. Hopelijk doet het geen pijn, maar gelukkig krijg je

tegenwoordig meestal een verdoving.’ En dan loopt ze met haar rollator langzaam het tuinpad op, naar de voordeur.

Verbaasd kijken Sara en Jonas elkaar aan. Waar heeft tante Rosalie het in hemelsnaam over?

‘Kan ik mijn rollator in de hal laten staan?’

Jonas knikt. Hij heeft geen ervaring met rollators, maar het ding in de hal laten, lijkt hem wel het slimste. Hij mag immers ook niet met skeelers de huiskamer in.

Sara maakt de voordeur open. ‘Zal ik u een arm geven?’ vraagt ze. ‘Dan breng ik u naar de leunstoel toe om uit te rusten.’

*W*h, zo’n gezellige wachtkamer heb ik nog nooit gezien,’ zegt de oude dame als ze de huiskamer binnenstapt.

Sara en Jonas kijken elkaar opnieuw aan. Het begint erop te lijken dat tante Rosalie een beetje in de war is; dat gebeurt helaas wel vaker bij hele oude mensen. Zorgzaam brengen ze haar naar de grote leunstoel bij het raam en zoeken een kussentje voor in haar rug, zodat ze nog lekkerder zit.

Op dat moment zwaait de deur wijd open. Sjuwend met twee zware boodschappentassen komt mama de huiskamer in. ‘Ik brak bijna mijn nek over een rollator op de gang. Waarom staat dat ding...’ Mama stopt met praten als ze plotseling een oude dame in de leunstoel bij het raam ziet zitten.

‘Goedemorgen,’ zegt mama verrast terwijl ze de boodschappentassen neerzet en haar kinderen met een vragende blik aankijkt. ‘Wat zit u hier gezellig in onze huiskamer.’

Sara en Jonas knikken trots. Het is immers aan hen te danken dat tante Rosalie nu veilig hier zit en niet verward door de koude straten loopt.

Maar dan vraagt mama iets heel vreemds aan haar bloedeigen oudtante.

‘Kennen wij elkaar?’

De oude dame in de leunstoel glimlacht. 'Ik ben mevrouw De Vries,' antwoordt ze. 'Ik heb gisteren gebeld omdat er een stuk van mijn kies is afgebroken en mijn eigen tandarts op wintersport is. Toen heeft uw assistente gezegd dat ik vandaag om half twaalf mocht komen. Daar was ik heel blij om. En ik vind het ongelooflijk lief dat uw kinderen mij bij de bushalte kwamen ophalen omdat ik hier de weg niet ken. Zo attent!'

Even blijft het doodstil in de huiskamer. Dan zegt mama: 'Ja, mijn kinderen zijn heel attent. Daarom komen ze me nu ook even helpen met het uitruimen van de boodschappentassen!'

Mama pakt de volle tassen weer op en loopt naar het keukenblok aan de andere kant van de kamer. Sara en Jonas komen snel achter haar aan.

'Wat is hier aan de hand?' fluistert mama. 'Waarom hebben jullie die mevrouw opgehaald bij de bushalte?'

Jonas geeft haar het kaartje met de felgekleurde bloemen dat tante Rosalie hun gestuurd heeft. En dan begrijpt mama alles. 'Toen jullie dit kaartje lazen, zijn jullie snel de deur uit gegaan om tante Rosalie op te halen. Maar bij de bushalte stond mevrouw De Vries, die op weg was naar de tandarts.' Sara en Jonas knikken. Ja, zo is het natuurlijk gegaan. De oude mevrouw in de leunstoel is dus helemaal niet in de war. Zij zijn degenen die zich hebben vergist! 'Tante Rosalie komt pas *volgende week zaterdag*!' vertelt mama.

Die laatste woorden blijkt mevrouw De Vries aan de andere kant van de kamer te verstaan.

'O, wat erg. Ben ik een week te vroeg?' zegt ze geschrokken. 'Volgende week zaterdag is het eerste kerstdag, maar dan kom ik graag terug hoor! Anders zit ik toch maar alleen thuis. En het is eerlijk gezegd lang geleden dat ik zo'n gezellige dag heb gehad als vandaag.'

Vlug loopt mama naar mevrouw De Vries om haar gerust te stellen. Ze legt uit dat het een misverstand is, dat de tandarts zijn praktijk aan de andere kant van het dorp heeft, en dat zij mevrouw De Vries daar nu snel heen zal brengen met de auto. 'Dan bent u daar nog net op tijd voor uw afspraak,' zegt mama vriendelijk. 'En ik wacht in de wachtkamer tot de tandarts klaar is met uw kies en breng u daarna terug naar de bushalte. Dan kunnen Sara en Jonas intussen de boodschappen uitpakken en daarna hun vader helpen, want die komt er zo aan met een kerstboom!'

En kwartier later zijn de boodschappentassen leeggemaakt. Er staat intussen ook een kerstboom in de hal, die nog een mooi plekje in de huiskamer moet krijgen. Dat laatste is nog niet gelukt, omdat Sara en Jonas eerst aan papa moesten uitleggen waarom mama met een oude dame naar de tandarts is. Als papa dat eindelijk snapt, begint hij zo hard te lachen dat hij geen kerstboom meer kan tillen. Bovendien heeft hij het opeens druk met het verzinnen van flauwe grapjes over kinderen die oude dames meelokken bij bushaltes.

Sara en Jonas lachen om geen enkel grapje.

'Ik vind het zo zielig dat ze op eerste kerstdag liever naar de tandarts gaat dan thuis te blijven,' zucht Sara.

'Kunnen we de echte tante Rosalie niet afbellen en onze nep-oudtante laten komen met kerst?' bedenkt Jonas.

Dan stopt papa gelukkig met zijn flauwe grapjes en zegt dat er best twee oude dames bij hen aan tafel passen op eerste kerstdag. 'Weet je wat, ik stuur mama nu meteen een appje dat ze die mevrouw De Vries ook moet uitnodigen. O... Wacht even... Ik zie nu dat mama mij al geappt heeft.'

‘Toen ik mevrouw De Vries hielp om bij de tandarts in de stoel te gaan zitten, heb ik haar uitgenodigd om eerste kerstdag bij ons te komen eten,’ leest papa voor. ‘Maar de tandarts dacht dat ik het tegen hem had en nam de uitnodiging meteen aan. Hij is blijkbaar net gescheiden en zit die dag anders alleen thuis. Nu hebben we op eerste kerstdag dus drie gasten!’

Papa pakt zijn jas van de kapstok. ‘Kom mee, die kerstboom zetten we straks wel op zijn plek,’ zegt hij. ‘We kunnen beter eerst extra boodschappen gaan doen voor ons kerstdiner. Maar let op dat niemand per ongeluk ook nog de caissière uitnodigt, of zo. Anders blijven we bezig!’

© Uitgeverij Delubas, Drunen | www.delubas.nl
Auteur: Carla van Kollenburg | Illustrator: Esther van den Brink
Redactie: Henriette Raudszus | Vormgeving: Janina Loeve
Alle rechten voorbehouden.

